

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2021. gada 9. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās un komercietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – Jurisdikcija un spriedumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās – Jurisdikcija apdrošināšanas jomā – Prasība atlīdzināt kaitējumu, kas privātpersonai, kuras domicils ir kādā vienā dalībvalstī, ir nodarīts kādā citā dalībvalstī irētā mītnē notikuša negadījuma rezultātā – Prasība, ko cietusī persona ir cēlusi pret gan apdrošinātāju, gan apdrošināto personu, kas ir šīs mītnes īpašniece – Šīs regulas 13. panta 3. punkta piemērojamība

Lietā C-708/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *County Court at Birkenhead* (Grāfistes tiesa Birkenhedā, Apvienotā Karaliste) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2020. gada 30. decembrī un Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā, tiesvedībā

BT

pret

Seguros Catalana Occidente,

EB,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerālvokāte: T. Čapeta [*T. Čapeta*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– EB vārdā – viņa pati,

– Vācijas valdības vārdā – *J. Möller, M. Hellmann* un *U. Bartl*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – angļu.

- Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *A. Peluso, avvocato dello Stato*,
- Eiropas Komisijas vārdā – *C. Ladenburger, X. Lewis* un *S. Noë*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 13. panta 3. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību BT prasībā pret *Seguros Catalana Occidente* un EB atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts negadījuma, kas noticis EB piederošajā nekustamajā īpašumā, rezultātā.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Regulas Nr. 1215/2012 16., 18. un 34. apsvērumā ir teikts:

“(16) Papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīviem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi. Ciešas saistības pastāvēšanai būtu jānodrošina juridiskā noteiktība un jānovērš iespējamība, ka prasību pret atbildētāju ceļ viņam saprātīgi neparedzamā dalībvalsts tiesā. Tas ir jo īpaši svarīgi strīdos par ārpuslīgumiskām saistībām, kas izriet no privātās dzīves un personas tiesību aizskārumiem, tostarp no goda aizskaršanas un neslavas celšanas.

[..]

(18) Saistībā ar apdrošināšanas līgumiem, patērētāju līgumiem un darba līgumiem vajākamajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējie noteikumi.

[..]

(34) Būtu jānodrošina nepārtrauktība starp 1968. gada [27. septembra Briseles Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.) (turpmāk tekstā – “Briseles konvencija”)] [Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.)] un šo regulu, un tālab būtu jānosaka pārejas noteikumi. Šī pati nepārtrauktības vajadzība attiecas uz [Briseles konvencijas] un regulu, kas to aizstāj, interpretāciju Eiropas Savienības Tiesā.”

- 4 Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļa 3. iedaļa, kuras virsraksts ir “Jurisdikcija lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu”, ietver tās 10.–16. pantu.

5 Šīs regulas 10. pantā ir noteikts:

“Lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu, jurisdikciju nosaka atbilstīgi šai iedaļai, neskarot 6. pantu un 7. panta 5. punktu.”

6 Minētās regulas 11. pants ir formulēts šādi:

“1. Apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

a) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils;

b) citā dalībvalstī, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils; vai

c) ja viņš ir līdzapdrošinātājs – tās dalībvalsts tiesās, kurā ir celta prasība pret galveno apdrošinātāju.

2. Uzskata, ka apdrošinātājam, kura domicils nav kādā dalībvalstī, bet ir filiāle, aģentūra vai cita struktūra vienā no dalībvalstīm, strīdos, kas izriet no filiāles, aģentūras vai struktūras darbības, ir domicils minētajā dalībvalstī.”

7 Šīs pašas regulas 13. pantā ir noteikts:

“1. Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu apdrošinātāju – ja to ļauj attiecīgās tiesas tiesību akti – var arī piesaistīt prasībai, ko pret apdrošināto cēlusi cietusī puse.

2. Šīs regulas 10., 11. un 12. pantu piemēro prasībām, ko cietusī puse cēlusi tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiešas prasības ir atļautas.

3. Ja tiesību akti, kas reglamentē šādas tiešas prasības, nosaka, ka apdrošinājuma ņēmēju vai apdrošināto var piesaistīt kā pusi prasībā, viņi ir tās pašas tiesas jurisdikcijā.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

8 BT, kuras domicils ir Apvienotajā Karalistē, cieta negadījumā, kas notika laikā, kad viņa 2018. gadā pavadīja brīvdienas Spānijā. Šis negadījums notika nekustamajā īpašumā, kas pieder EB, kuras domicils ir Īrijā.

9 *Seguros Catalana Occidente* ir EB civiltiesiskās atbildības apdrošinātāja attiecībā uz šo nekustamo īpašumu, un tās juridiskā adrese ir Spānijā.

10 BT apgalvo, ka saskaņā ar līgumu, ko viņas vārdā bija noslēdzis kāds viņas ģimenes loceklis, EB uzņēmās viņu kopā ar viņas ģimeni izmitināt minētajā nekustamajā īpašumā no 2018. gada 31. marta.

11 2018. gada 3. aprīlī BT esot guvusi savainojumus, netīšām nokrītot šā nekustamā īpašuma iekšpagalmā.

- 12 BT nolēma celt prasību pret EB un *Seguros Catalana Occidente* par šīs nokrišanas rezultātā ciestajiem zaudējumiem. Tā apgalvo, ka EB attiecībā pret viņu esot bijis pienākums, no kura var izrietēt līgumiskā atbildība un deliktatbildība, rīkoties ar pienācīgu rūpību un prasmēm, lai nodrošinātu, ka īpašums ir pietiekami droši izmantojams, un ka tā neesot izpildījusi šo pienākumu. BT ieskatā EB esot bijis jāierīko margas vai brīdinājuma zīme blakus pakāpienam vai tas kaut kādā veidā jāiezīmē.
- 13 2019. gada 14. aprīlī tika celta prasība *County Court Money Claims Centre (England & Wales)* [Grāfistes tiesu mantisko prasījumu centrs (Anglija un Velsa), Apvienotā Karaliste]. Pēc tam par šo prasību tika paziņots atbildētājām, proti, *Seguros Catalana Occidente* un EB, un vēlāk tā tika nodota izskatīšanai *County Court at Birkenhead* (Grāfistes tiesa Birkenhedā, Apvienotā Karaliste).
- 14 BT apgalvo, ka izskatīt prasības saistībā ar *Seguros Catalana Occidente* ir Anglijas un Velsas tiesu starptautiskajā piekritībā saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 11. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 13. panta 2. punktu.
- 15 Runājot par EB statusu, BT apgalvo, ka prasītājs saskaņā ar šīs regulas 13. panta 3. punktu prasībā – kas celta pret apdrošinātāju, kura domicils ir ārvalstīs, – kā pusi var piesaistīt apdrošināto personu, kuras domicils ir ārvalstīs. Viņaspriekš, šajā ziņā nav nepieciešams, lai starp apdrošinātāju un apdrošināto personu būtu “strīds” jautājumā par apdrošināšanas polises derīgumu vai spēkā esamību. Vienīgais nosacījums, kam saskaņā ar šo 13. panta 3. punktu ir jābūt izpildītam, ir tāds, ka šāda apdrošinātās personas kā puses piesaistīšana prasībā būtu paredzēta tiesību aktos, kas reglamentē šādas tiešās prasības, šajā gadījumā – Spānijas tiesību aktiem.
- 16 *Seguros Catalana Occidente* nav apstrīdējusi iesniedzējtiesas jurisdikciju un iesniedza tai atbildi uz prasību.
- 17 2020. gada 29. janvārī EB apstrīdēja Anglijas un Velsas tiesu jurisdikciju attiecībā uz prasībām, ko pret viņu ir cēlusi BT, pamatojoties uz Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punktu.
- 18 EB ieskatā šī tiesību norma esot piemērojama tikai prasībām apdrošināšanas jomā. Taču BT prasība, viņaspriekš, esot prasība atlīdzināt netiešos zaudējumus, kas izriet no apgalvotas nolaidības brīvdienu mītnes aprīkošanā. Tā neesot prasība apdrošināšanas jomā un par tādu neklūstot tāpēc vien, ka ir celta tajā pašā tiesvedībā, kurā ir celta tiešā prasība pret apdrošinātāju.
- 19 Kamēr vēl nebija izskatīts uz Anglijas un Velsas tiesu jurisdikcijas apstrīdēšanu vērstais EB pieteikums, *Seguros Catalana Occidente* precizēja savu nostāju par lietas būtību un apgalvoja, ka ierobežojumi un aizliegumi, kas paredzēti apdrošināšanas polisē, nozīmējot, ka šī polise neaptver EB veikto īpašuma izmantošanu trešo personu izmitināšanai brīvdienu mītnē par maksu. Tāpēc *Seguros Catalana Occidente* apstrīdēja to, ka tai būtu jāmaksā atlīdzinājums EB saistībā ar strīdīgo negadījumu, un līdz ar to lūdza noraidīt prasību, ko pret to bija cēlusi BT. Iesniedzējtiesa atlika lēmumu par *Seguros Catalana Occidente* pieteikumu noraidīt BT celto prasību, kamēr netiks saņemts nolēmums par šo lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 20 Minētā tiesa uzskata, ka tai vispirms ir jāizvērtē jautājums par EB apstrīdēto tās starptautisko jurisdikciju. Tā precizē, ka šā aspekta ziņā *Seguros Catalana Occidente* nepiedalās tiesvedībā.

21 Šādos apstākļos *County Court at Birkenhead* (Grāfistes tiesa Birkenhedā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punktā tiek prasīts, lai prasības priekšmets un pamats, uz ko atsaucas cietusī persona, celdama prasību pret apdrošinājumaņēmēju/apdrošināto personu, attiektos uz apdrošināšanas jomu?
- 2) Ja atbilde uz [pirmo jautājumu] ir apstiprinoša, vai tālab, lai secinātu, ka cietušās personas prasība attiecas uz apdrošināšanas jomu, pietiek ar to, ka prasības, ko cietusī persona ceļ pret apdrošinājumaņēmēju/apdrošināto personu, pamatā ir tie paši fakti un tā tiek celta tajā pašā tiesvedībā kā pret apdrošinātāju celtā tiešā prasība, lai gan šīs prasības, ko cietusī persona ceļ pret apdrošinājumaņēmēju/apdrošināto personu, priekšmets un pamats nav saistīti ar apdrošināšanu?
- 3) Turklāt un pakārtoti, ja atbilde uz [pirmo jautājumu] ir apstiprinoša, vai tālab, lai secinātu, ka cietušās personas prasība attiecas uz apdrošināšanas jomu, pietiek ar to, ka starp apdrošinātāju un cietušo personu pastāv strīds par apdrošināšanas polises derīgumu vai spēkā esamību?
- 4) Ja atbilde uz [pirmo jautājumu] ir noliedzīga, vai pietiek ar to, ka apdrošinājumaņēmēja/apdrošinātās personas kā puses piesaistīšana tiešā prasībā pret apdrošinātāju ir atļauta tiesību aktos, kas reglamentē tiešas prasības pret apdrošinātāju?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo līdz trešo jautājumu

- 22 Ar pirmajiem trijiem jautājumiem, kuri ir jāizvērtē kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja cietusī persona ir cēlusi tiešu prasību pret apdrošinātāju saskaņā ar šā 13. panta 2. punktu, tās dalībvalsts tiesa, kurā ir šīs personas domicils, var, pamatojoties uz minēto 13. panta 3. punktu, atzīt savu jurisdikciju spriest arī par atlīdzinājuma prasību, ko minētā persona vienlaikus ir cēlusi arī pret apdrošinājumaņēmēju vai apdrošināto personu, kuru domicils ir kādā citā dalībvalstī un kurus apdrošinātājs nav piesaistījis kā pusi prasībā.
- 23 Ievadam ir jāatgādina, ka – tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012, kā teikts tās 34. apsvērumā, ir atcelta un aizstāta Padomes Regula Nr. 44/2001, kura savukārt bija aizstājusi Briseles konvenciju, – interpretācija, ko Tiesa ir sniegusi par šo nupat minēto tiesību instrumentu normām, ir attiecināma arī uz Regulu Nr. 1215/2012, ja šīs tiesību normas ir kvalificējamas par “līdzvērtīgām” (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, *Verein für Konsumenteninformation*, C-343/19, EU:C:2020:534, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā tas ir gadījumā ar Briseles konvencijas 10. panta 3. punktu, kā arī Regulas Nr. 44/2001 11. panta 3. punktu, no vienas puses, un Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punktu, no otras puses.
- 24 Lai veiktu Savienības tiesību normas interpretāciju, Tiesai – saskaņā ar tās pastāvīgo judikatūru – ir jāņem vērā ne tikai šīs normas formulējums, bet arī tās konteksts un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (spriedums, 2021. gada 24. marts, MCP, C-603/20 PPU, EU:C:2021:231, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 25 Pirmām kārtām, attiecībā uz Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punktu, aplūkotu kopsakarā ar šā panta 2. punktu, ir jāatgādina, ka šajā tiesību normā ir paredzēts, ka, ja tiesību akti, kas reglamentē tiešo prasību, ko cietusī persona ir cēlusi pret apdrošinātāju, paredz apdrošinājuma ņēmēja vai apdrošinātā kā puses piesaistīšanu prasībā, viņi ir tās pašas tiesas jurisdikcijā. Jākonstatē, ka šajā formulējumā pašā par sevi nav rodama atbilde uz pirmo līdz trešo šajā lietā uzdoto jautājumu.
- 26 Otrām kārtām, runājot par Regulas Nr. 1215/2012 vispārējo sistēmu, ir jānorāda, ka šīs regulas 13. panta 3. punkts ietilpst tās II nodaļas 3. iedaļā. Ar šo iedaļu, ar kuru – kā izriet no tās virsraksta un minētās regulas 10. panta – tiek noteikta jurisdikcija “lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu”, tiek izveidota autonoma sistēma tiesu jurisdikcijas sadalei apdrošināšanas jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *MMA IARD*, C-340/16, EU:C:2017:576, 27. punkts).
- 27 Šajā ziņā ir jānorāda, ka no Tiesas judikatūras par jēdziena “lietas, kas attiecas uz apdrošināšanu” tvērumu izriet, ka tam, kā cietušās personas pret apdrošinātāju celtās tiešās prasības iedaba ir kvalificēta valsts tiesībās, nav nekādas nozīmes, piemērojot Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļas 3. iedaļas tiesību normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 13. decembris, *FBTO Schadeverzekeringen*, C-463/06, EU:C:2007:792, 30. punkts).
- 28 Šajā kontekstā EB, Vācijas valdība un Eiropas Komisija savos rakstveida apsvērumos apgalvo, ka prasība par kaitējuma atlīdzību, ko cietusī persona ceļ pret apdrošināto personu, nevar ietilpt šīs regulas 13. panta 3. punktā, jo tā neizriet no “apdrošināšanas attiecībām”, bet gan būtībā ietilpst deliktu jomā.
- 29 Kā izriet no Regulas Nr. 1215/2012 10. panta, autonomais “lietu, kas attiecas uz apdrošināšanu” jēdziens ļauj nošķirt jurisdikciju, kas šīs regulas II nodaļas 3. iedaļā ir paredzēta šajā jomā, no speciālās jurisdikcijas, kas šīs pašas nodaļas 2. iedaļā ir paredzēta līgumtiesību vai delikta lietās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 13. decembris, *FBTO Schadeverzekeringen*, C-463/06, EU:C:2007:792, 30. punkts).
- 30 Tāpēc ir jāuzskata, ka, lai pamatoti varētu piemērot īpašos jurisdikcijas noteikumus, kas paredzēti šajā 3. iedaļā, tiesai celtajā prasībā ir obligāti jābūt izvirzītam jautājumam par tiesībām un pienākumiem, kas izriet no apdrošināšanas attiecībām starp šīs prasības pusēm.
- 31 Šī jēdziena “lietas, kas attiecas uz apdrošināšanu” interpretācija nozīmē, ka nav uzskatāms, ka prasība, ko cietusī persona ceļ pret apdrošināšanas ņēmēju vai apdrošināto personu, ir prasība apdrošināšanas jomā tāpēc vien, ka vai nu tās pamatā ir tie paši faktiskie apstākļi, kuri ir pamatā prasībai, kas celta tieši pret apdrošinātāju, vai starp apdrošinātāju un cietušo personu ir strīds jautājumā par apdrošināšanas polises derīgumu vai spēkā esamību.
- 32 Trešām kārtām, runājot par teleoloģisko interpretāciju, pirmkārt, ir jāatgādina Tiesas judikatūras atziņa, ka no Regulas Nr. 1215/2012 18. apsvēruma izriet, ka prasībai apdrošināšanas jomā ir raksturīgs zināms līdzsvara trūkums starp pusēm un šīs regulas II nodaļas 3. iedaļas normu mērķis ir to novērst, vājākās puses labā paredzot jurisdikcijas noteikumus, kas ir tai labvēlīgāki nekā vispārējie noteikumi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 20. jūlijs, *MMA IARD*, C-340/16, EU:C:2017:576, 28. punkts, un 2020. gada 27. februāris, *Balta*, C-803/18, EU:C:2020:123, 27. un 44. punkts).

- 33 Šā līdzsvara trūkuma parasti nav tad, ja prasība neattiecas uz apdrošinātāju, attiecībā pret kuru gan apdrošinātā persona, gan cietusī persona ir uzskatāmas par vājākām (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 26. maijs, *GIE Réunion européenne u.c.*, C-77/04, EU:C:2005:327, 17. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 44. punkts).
- 34 Turklāt jānorāda – kā izriet no P. Ženāra [*P. Jenard*] sagatavotā ziņojuma par Briseles konvenciju (OV 1979, C 59, 1. lpp.) 32. lpp. – Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punkts ir vērsti uz to, lai apdrošinātāju apveltītu ar tiesībām prasībā piesaistīt apdrošināto personu kā trešo personu tiesvedībā starp viņu un cietušo personu, lai nodrošinātu tam līdzekli cīņā pret krāpšanu un novērstu, ka dažādas tiesas pieņem savstarpēji pretrunīgus spriedumus. No tā izriet, ka tad, ja atlīdzinājuma prasību cietusī persona ir cēlusi tieši pret apdrošinātāju, taču tas nav attiecīgo apdrošināto personu piesaistījis kā pusi prasībā, lietu izskatošā tiesa nevar pamatoties uz šo tiesību normu, lai atzītu savu jurisdikciju attiecībā uz šo apdrošināto personu.
- 35 Otrkārt, tā patiešām ir, ka Regulas Nr. 1215/2012 tiesību normas – atbilstoši tās 16. apsvērumā teiktajam – ir jāinterpretē, ņemot vērā mērķi nodrošināt pareizu tiesvedības norisi, un ka, cietušajai personai piesaistot apdrošināto personu kā trešo personu tiesvedībā, kas notiek lietu izskatošajā tiesā, varētu tikt novērsts risks, ka pastāv divas līdztekus notiekošas tiesvedības.
- 36 Tomēr ir jāuzsver, ka, ja ļautu cietušajai personai kā pusi prasībā piesaistīt apdrošināto personu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punktu, tiktu apieti šīs regulas noteikumi par jurisdikciju deliktatbildības jomā, kas noteikti tās II nodaļas 2. iedaļā. Proti, tādā gadījumā prasību pret apdrošinātāju ikviena cietusī persona varētu celt, pamatojoties uz šā 13. panta 2. punktu – lai gūtu labumu no labvēlīgākajiem minētās regulas 10.–12. panta noteikumiem – ar nolūku pēc tam piesaistīt apdrošināto personu kā trešo personu šajā tiesvedībā, pamatojoties uz minēto 13. panta 3. punktu.
- 37 Katrā ziņā pareizas tiesvedības mērķis parasti tiek pietiekami sasniegts, ja – kā paredzēts šā paša 13. panta 1. punktā – apdrošinātā persona var pieaicināt apdrošinātāju iestāties lietā tajā pašā tiesā, kurā cietusī persona ceļ prasību pret šo apdrošināto personu, ja vien šādi rīkoties ļauj šīs tiesas dalībvalsts tiesību akti.
- 38 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uz pirmo līdz trešo jautājumu ir atbildams, ka Regulas Nr. 1215/2012 13. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja cietusī persona ir cēlusi tiešu prasību pret apdrošinātāju saskaņā ar šā 13. panta 2. punktu, tās dalībvalsts tiesa, kurā ir šīs personas domicils, nevar, pamatojoties uz minēto 13. panta 3. punktu, atzīt savu jurisdikciju spriest arī par atlīdzinājuma prasību, ko minētā persona vienlaikus ir cēlusi arī pret apdrošinājumaņēmēju vai apdrošināto personu, kuru domicils ir kādā citā dalībvalstī un kurus apdrošinātājs nav piesaistījis kā pusi prasībā.

Par ceturto jautājumu

- 39 Ņemot vērā atbildi, kas sniegta šā sprieduma iepriekšējā punktā, uz ceturto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 40 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 13. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja cietusī persona ir cēlusi tiešu prasību pret apdrošinātāju saskaņā ar šā 13. panta 2. punktu, tās dalībvalsts tiesa, kurā ir šīs personas domicils, nevar, pamatojoties uz minēto 13. panta 3. punktu, atzīt savu jurisdikciju spriest arī par atlīdzinājuma prasību, ko minētā persona vienlaikus ir cēlusi arī pret apdrošinājumaņēmēju vai apdrošināto personu, kuru domicils ir kādā citā dalībvalstī, un kurus apdrošinātājs nav piesaistījis kā pusi prasībā.

[Paraksti]